

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **I. P.**, bytem, adresa pro doručování:, zast. Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem Legionářská 3, 779 00 Olomouc, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, Odboru dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.11.2012, č. j. sp. zn. a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.11.2012, č. j., sp. zn.

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, Odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 2.11.2012, č. j. KUOK 93181/2012, sp. zn. KÚOK/92889/2012/ODSH-SD/7471, **se zrušuje** pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, Odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 5.11.2012, č. j. KUOK 93336/2012, sp. zn. KÚOK/92889/2012/ODSH-SD/7471, **se zrušuje** pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Usnesení Městského úřadu Prostějov, odboru občanských záležitostí, přestupkového oddělení ze dne 24.1.2012, č. j. PVMU 9279/2012 16a, sp. zn. OZZ 3953/2011 Mz, **se zrušuje**.
- IV. Rozhodnutí Městského úřadu Prostějov, odboru občanských záležitostí, přestupkového oddělení ze dne 20.2.2012, č. j. PVMU 20779/2012 16a, sp. zn. OZZ 3953/2011 Mz, **se zrušuje**.
- V. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náklady právního zastoupení ve výši **20.036,-** Kč do 1 měsíce od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně Mgr. Dagmar Beníkové, advokátky se sídlem Legionářská 3, 779 00 Olomouc

VI. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 2.11.2012, č. j., sp. zn., kterým bylo dle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Městského úřadu Prostějov, odboru občanských záležitostí, přestupkového oddělení (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 24.1.2012, č. j., sp. zn., jako nepřipustné, a rozhodnutí žalovaného ze dne 5.11.2012, č. j., sp. zn., kterým bylo dle ust. § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 20.2.2012, č. j., sp. zn. jako opožděné.

Usnesením správního orgánu prvního stupně ze dne 24.1.2012, č. j.byl žalobci podle ust. § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu ustanoven opatrovník, kterým je Ing. G. K., nar., bytem Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 20.2.2012, č. j. byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), jehož skutkovou podstatou naplnil porušením ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 10.11.2011 v 19:19 hod. na komunikaci v na ul. ve směru jízdy do centra jako řidič vozidla tov. zn. r. z., překročil dovolenou rychlost stanovenou zákonem v obci o více než 40 km/hod, neboť v obci, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena zákonem na 50 km/hod, jel rychlostí 96 km/hod (93 km/hod po odečtení tolerance měřicího zařízení +/- 3 km/hod). Na základě těchto skutečností byla žalobci podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích) a ust. § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 6.000,- Kč, podle ust. § 11 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích a ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 8 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, a dále podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., povinnost uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě namítá, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto jako opožděné, napadá žalobou, neboť má za to, že odvolání žalobce proti rozhodnutí o přestupku bylo podáno včas.

Rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce pro nepřipustnost, napadá žalobce žalobou, neboť opatrovník mu byl ustanoven v rozporu se zákonem, čímž byl žalobce jako účastník řízení z řízení fakticky vyloučen, v důsledku čehož došlo k vážnému porušení jeho zákonem zaručených práv. Žalobce má rovněž za to, že usnesení o ustanovení opatrovníka je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Rozhodnutí žalovaného není podle názoru žalobce kompetenční výlukou z přezkumu ve správním soudnictví vyloučenou, neboť se nejedná o rozhodnutí upravující vedení řízení, a to proto, že se jím neupravují čistě procesní otázky. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 80/2008-57 žalobce namítá, že se jedná o rozhodnutí, které zakládá opatrovníkovi povinnost jednat namísto účastníka řízení a závažným způsobem se tak dotýká práv účastníka řízení v rovině hmotněprávní.

Žalobce namítá, že žalovaný věc nesprávně právně posoudil, pokud zamítl odvolání žalobce proti usnesení o ustanovení opatrovníka jako nepřípustné. Žalobce má za to, že správní orgán prvního stupně se měl pokusit o doručení usnesení o ustanovení opatrovníka též žalobci jako opatrovanci, neboť zákonné důvody, tj. povaha věci ani stav opatrovance nevylučovaly povinnost správního orgánu rozhodnutí doručit, to vše za situace, kdy byl žalobce právně zastoupen, ke správnímu orgánu se dostavil a nic kromě skutečnosti, že je žalobce hlášen k trvalému pobytu na ohlašovně Magistrátu města Olomouce, nenásvědčovalo tomu, že se žalobci nedaří doručovat. Žalobce namítá, že správní orgán v daném případě uložil České poště, jejímž prostřednictvím doručoval žalobci zásilku obsahující oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání, aby postupovala v souladu se zákonem a dispozicemi odesílatele. Žalobce uvádí, že ohlašovna trvalého pobytu není bydlištěm žalobce a tento zde ani nemůže mít domovní schránku, tato skutečnost však nebrání provozovateli poštovních služeb, aby zásilku uložil ve své provozovně a na jiné vhodné místo vložil oznámení o neúspěšném doručení písemnosti (tímto vhodným místem může být v případě Magistrátu města Olomouce vrátnice, podatelna či jiné místo s ohledem na aktuální podmínky a situaci). Žalobce namítá, že jelikož nedošlo k uložení zásilky na poště, nemohl se žalobce žádným způsobem dozvědět, že je mu zásilka doručována. Už jen z důvodu, že žalobci vůbec nebylo doručováno, nelze na něj hledět jako na osobu, které se prokazatelně nedaří doručovat. Žalobce má navíc za to, že formulace „prokazatelně nedaří“ předpokládá vyšší míru spolehlivosti tohoto tvrzení a četnost pokusů o doručení. Žalobce namítá, že skutečnost, že adresou pobytu žalobce v evidenci obyvatel je ohlašovna pobytu neznamená automaticky nemožnost doručení. Žalobce má tedy za to, že ustanovení opatrovníka bylo provedeno v rozporu se zákonem, žalobci tak bylo nesprávným postupem správního orgánu upřeno jedno ze základních práv účastníka řízení, a to právo osobně se účastnit řízení o přestupku, a to dokonce i poté, co bylo zastoupen zmocněncem. Žalobce tak nebyl řádným způsobem předvolán k jednání, jenž bylo provedeno v rozporu se zákonem v jeho nepřítomnosti za přítomnosti opatrovníka, který byl ustanoven v rozporu se zákonem.

Žalobce dále namítá, že správní orgán pochybil i při výběru osoby opatrovníka, kterým ustanovil jiného zaměstnance správního orgánu. Žalobce konstatuje, že podle konstantní judikatury má být opatrovníkem ustanovena osoba, u níž jsou dány předpoklady, že nejlépe zastoupí opatrovance při hájení jeho zájmů, tedy např. osoba blízká. Žalobce má za to, že takovou osobu, např. rodinného příslušníka mohl správní orgán zjistit nahlédnutím do centrální evidence obyvatel. Namísto toho správní orgán opatrovníkem ustanovil osobu, která je zaměstnancem správního úřadu, která uznala nárok, k listinným důkazům neměla žádnou připomínku, s podklady pro rozhodnutí se seznamovala max. 30 minut a proti rozhodnutí nepodala ani řádný opravný prostředek. Z uvedeného dle žalobce nelze mít za to, že ustanovený opatrovník řádně hájil zájmy žalobce.

Podle názoru žalobce nemůže obstát ani zamítnutí odvolání pro opožděnost, neboť při posouzení včasnosti měl správní orgán vycházet z data, kdy žalobce zásilku skutečně převzal, což je akcentováno nesprávným postupem správního orgánu prvního stupně (neuložení písemnosti, nedoručení usnesení o ustanovení opatrovníka žalobci).

Na základě shora uvedeného žalobce uzavírá, že v řízení došlo k vadám, které žalobce významně zkrátily na jeho právech. Žalobce tedy navrhuje, aby soud rozsudkem obě rozhodnutí žalovaného zrušil.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně posuzuje, zda bylo doručováno v souladu s hlavou II díl 4 správního řádu a zda lze v případě nevyzvednutí doručované písemnosti aplikovat ust. § 24 odst. 1 správního řádu, správnímu orgánu však nepřísluší posuzovat postup poštovního doručovatele, případně Magistrátu města Olomouce. Žalovaný uvádí, že pokud správní orgán dospěje na základě zjištěných skutečností, že se v daném případě prokazatelně nedaří doručovat, jsou dány důvody pro postup k ustanovení opatrovníka. Ze skutečnosti, že žalobce má nahlášen pobyt na adrese Magistrátu města Olomouc, lze podle žalovaného dovodit, že vyrozumění o ustanovení opatrovníka vylučuje povaha věci. Žalovaný považuje tvrzení žalobce za účelové, přičemž uvádí, že žalobci nic nebránilo v tom, aby při sepisování oznámení o přestupku nebo u správního orgánu uvedl adresu pro doručování, což však neučinil. Co se týče námítky, že za opatrovníka byla určena osoba pracující na Magistrátu města Prostějova, žalovaný uvádí, že k této námitce se nemůže vyjádřit, neboť spisový materiál neobsahuje žádné skutečnosti, které by tuto námitku potvrdzovaly. Žalovaný uvádí, že žalobce byl na svých právech zkrácen svou nečinností, neboť stále platí zásada vigilanti bus iura, tedy právo přeje bdělým.

Na základě uvedených skutečností žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobce, v níž žalobce namítá, že správní orgán si svévolně a v rozporu se základními právy účastníka řízení a základními zásadami správního řízení zvolil vlastní postup, kterým byl dotčen na svých právech, když tuto skutečnost nemohl nijak předvídat. Žalobce namítá, že správní orgán ani nevyzval žalobce k tomu, aby si zvolil adresu pro doručování nebo zástupce pro doručování. Nadto žalobce namítá, že správní orgán je povinen ustanovit opatrovníka až tehdy, nedojde-li k doručení písemnosti tzv. náhradním způsobem. V dalších částech repliky žalobce setrvává na své argumentaci vyjádřené již v podané žalobě.

V reakci na zaslouanou repliku bylo soudu doručeno vyjádření žalovaného, v němž žalovaný uvádí, že žalovanému není známo, proč nebyla písemnost uložena na příslušné poště, neboť tato skutečnost se týká provozovatele poštovních služeb a správní orgán není oprávněn tyto skutečnosti zkoumat. Žalovaný uvádí, že vzhledem k tomu, že ze spisového materiálu vyplývá, že se žalobci nedařilo prokazatelně doručovat, není mu známo, jakým způsobem měl správní orgán žalobce vyzývat ke zvolení adresy pro doručování. K námitce týkající se osoby opatrovníka žalovaný poukazuje na skutečnost, že je věcí názoru a odůvodnění, proč byla v jednotlivých případech ustanovena konkrétní osoba. Tvrzení žalobce, že je tím míněna osoba blízká, je v praxi často vyvrácena, neboť ne vždy je mezi osobami blízkými takový vztah, aby zaručil řádné hájení práv přestupce. K namítanému nesprávnému postupu správního orgánu prvního stupně žalovaný uvádí, že náhradní doručení podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu lze použít pouze v případě, že jsou splněny zákonné podmínky (uložení písemnosti a zanechání výzvy s poučením), což se v daném případě nestalo.

K vyjádření žalovaného žalobce soudu zaslal dupliku, v níž namítá, že výklad žalovaného ohledně skutečnosti, že písemnost nebyla uložena na poštu v rozporu se zákonem, který je učiněn k tíži žalobce, je nepřípustný. Žalobce namítá, že na rozdíl od správního orgánu nemohl zjistit, že nedošlo k uložení písemnosti a v souladu se zásadou legitimního očekávání to ani očekávat nemohl. Správní orgán věděl, že písemnost nebyla na poštu uložena a přesto neučinil žádné opatření k nápravě. Žalobce opětovně namítá, že žalovaný nijak neprokázal, že žalobce je osobou, které se nedaří doručovat, když pouhý fakt, že žalobce má trvalý pobyt na ohlašovací úřadu, takovou skutečností není. Žalobce trvá i na tom, že byla

porušena ustanovení o doručování, když zákon neponechává na vůli správního orgánu, zda písemnost uloží či nikoli, ale správní orgán je povinen tak učinit.

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází přestupkový spis Policie ČR, který je tvořen oznámením přestupku Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje ze dne 15.11.2011, úředním záznamem ze dne 10.11.2011, oznámením o přestupku sepsaném na místě, fotodokumentací přestupku s číslem snímku 000015 a ověřovacím listem č. 253/10 vystaveným dne 29. 11. 2010 Autorizovaným metrologickým střediskem, z něhož vyplývá, že Silniční radarový rychloměr RAMER 7CCD výrobce RAMET C.H.M. a.s. Kunovice, výrobní číslo byl ověřen a lze jej používat pro měření rychlosti. Součástí spisového materiálu je také výpis z evidenční karty řidiče.

Dne 23.12.2011 správní orgán prvního stupně zaslal žalobci oznámení o zahájení řízení na adresu jeho trvalého pobytu, písemnost však byla správnímu orgánu vrácena s tím, že adresát na místě trvalého pobytu nemá domovní schránku, neboť se jedná o sídlo Magistrátu města Olomouc. Dne 24.1.2012 byl usnesením žalobce podle ust. § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu ustanoven opatrovník. Dne 20.2.2012 proběhlo ústní jednání za účasti opatrovníka žalobce. Téhož dne bylo vydáno rozhodnutí Městského úřadu Prostějov, odboru občanských záležitostí, přestupkového oddělení č. j. Dne 18.10.2012 žalobce podal odvolání proti rozhodnutí o přestupku ze dne 20.2.2012 a proti usnesení o ustanovení opatrovníka ze dne 24.1.2012. Dne 2.11.2012 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného č.j. kterým bylo odvolání žalobce proti usnesení o ustanovení opatrovníka zamítnuto jako nepřipustné. Dne 5.11.2012 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného č.j....., kterým bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí o přestupku zamítnuto jako opožděné.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba je důvodná.

Podstata sporu mezi stranami v daném případě spočívá v tom, zda byl opatrovník žalobce ustanoven správním orgánem prvního stupně v souladu se zákonem.

Podle ust. § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat.

Za osobu neznámého pobytu lze považovat osobu, u níž z centrální evidence obyvatel ani z jiných zdrojů nelze zjistit, kde se daná osoba zdržuje. K otázce, co zahrnuje kategorie osob, kterým se prokazatelně nedaří doručovat, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 6. 2009, č. j. 3 Ads 121/2008-45, dostupném na www.nssoud.cz, v němž konstatoval, že „správní řád má v tomto případě na mysli doručení buď přímo do vlastních

rukou, nebo tzv. náhradní doručení. Teprve jestliže nelze provést ani náhradní doručení písemnosti, pak lze přistoupit k ustanovení opatrovníka.“ Citované ustanovení správního řádu totiž směřuje především na doručování osobám, které se opakovaně zdržují mimo doručovací adresu a v důsledku toho pak opakovaně žádají o určení neplatnosti (v mezidobí realizovaného) náhradního doručení. Nejde tedy o osoby neznámého pobytu, ale přesto je u nich doručování písemností opakovaně neúčinné; v takovém případě je legitimní ustanovit takové osobě zástupce - opatrovníka, který zajistí, aby řízení mohlo efektivně proběhnout. Institut ustanovení opatrovníka a doručování písemností jemu namísto účastníka řízení je tedy koncipován jako krajní prostředek, k jehož využití lze přistoupit pouze tehdy, není-li možný postup podle ust. § 19-24 správního řádu. O osobu, které se prokazatelně nedaří doručovat nebo která je neznámého pobytu, se nejedná, pokud se jí daří doručovat, byť fikcí podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu. Soud se tedy ztotožňuje s námitkou žalobce, že doručování fikcí podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu je nutné upřednostnit před ustanovením opatrovníka a doručováním jemu. Důvodem je i skutečnost, že postup předcházející nastoupení fikce zaručuje vyšší ochranu práv adresáta, neboť se může s ohledem na ust. § 23 odst. 4 správního řádu snáze a rychleji dovědět o neúspěšném doručení a svá práva tak v řízení účinněji chránit. (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.11.2012, č. j. 7 As 130/2012 – 29, dostupný na www.nssoud.cz).

V daném případě je nepochybné, že správnímu orgánu prvního stupně bylo známo místo trvalého pobytu žalobce, z čehož je zřejmé, že nemohla být naplněna podmínka neznámého pobytu žalobce. Pokud se jedná o druhou alternativní podmínku pro ustanovení opatrovníka žalobci, a to že se osobě prokazatelně nedaří doručovat, soud je stejně jako žalobce toho názoru, že ani tato zákonná podmínka nebyla v daném případě naplněna.

Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce je neznámého pobytu a že se mu prokazatelně nedaří doručovat, na základě skutečnosti, že správním orgánem doručovaná písemnost (oznámení o zahájení řízení a předvolání k jednání) nebyla žalobci doručena a byla poštovním doručovatelem vrácena s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý, adresát nemá domovní schránku, jedná se o sídlo magistrátu města a že nebylo možno zanechat výzvu.

Podle ust. § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena.

Podle ust. § 23 odst. 1 správního řádu nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastížen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží.

Podle ust. § 23 odst. 3 písm. b) správního řádu se písemnost uloží u obecního úřadu nebo v provozovně provozovatele poštovních služeb, pokud se doručuje jejich prostřednictvím.

Podle ust. § 23 odst. 4 se adresát vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po

uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil. Podle odst. 5 téhož ustanovení zároveň s oznámením podle odstavce 4 se adresát písemně poučí o právních důsledcích, které by jeho případné jednání podle § 24 odst. 1, 3 a 4 vyvolalo nebo o možnosti postupu podle § 24 odst. 2. Toto poučení musí obsahovat i označení správního orgánu, který písemnost odesílá, a jeho adresu.

Ze správního spisu soud zjistil, že jelikož správnímu orgánu prvního stupně nebyla z úřední činnosti známa jiná adresa žalobce (v centrální evidenci obyvatel nemá žalobce nahlášenou doručovací adresu a rovněž do oznámení o přestupku žalobce neuvedl adresu pro doručování odlišnou od adresy jeho trvalého pobytu), správní orgán postupoval v souladu s ust. § 20 odst. 1 správního řádu, pokud předmětná písemnost byla dne 23.12.2011 doručována na adresu trvalého pobytu žalobce, byť se jedná o úřední adresu Magistrátu města Olomouce. Provozovatel poštovních služeb, jehož prostřednictvím správní orgán prvního stupně písemnost doručoval, však postupoval v rozporu s ust. § 23 odst. 4 a 5 správního řádu, když na adrese trvalého pobytu žalobce neuložil oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, nepoučil jej o právních důsledcích, které by vyvolalo jeho případné jednání podle ust. § 24 odst. 1, 3 a 4, a rovněž v rozporu s ust. § 23 odst. 1 a 3 správního řádu písemnost v provozovně provozovatele poštovních služeb neuložil. Ze správního spisu je totiž zřejmé, že správnímu orgánu se obálka s písemností včetně neodtrženého poučení vrátila hned první následující den po odeslání, tj. 27.12.2011. V případě, že žalobce byl k trvalému pobytu hlášen na adrese Magistrátu města Olomouce, je logické, že na dané adrese neměl žalobce domovní schránku, na této adrese se však jistě nachází jiné vhodné místo, například prostor úřední desky nebo jiný podobný prostor, kde poštovní doručovatel oznámení a poučení může vyvěsit, čímž by podmínky ust. § 23 odst. 4 a 5 správního řádu naplnil. Rovněž poskytovateli poštovních služeb nic nebránilo, aby písemnost byla v souladu s ust. § 23 odst. 3 správního řádu uložena po dobu 10 dnů v jeho provozovně. Pokud by si žalobce i přes tuto skutečnost písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedl, považovala by se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, tedy byla by doručena fikcí. To se však v dané věci nestalo, a proto nemohla být předmětná písemnost (oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání) doručena fikcí podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu.

Pokud žalovaný ve vyjádření k žalobě namítá, že správnímu orgánu nepřísluší posuzovat postup poštovního doručovatele ve vztahu k ukládání písemností, soud má naopak za to, že subjektem, který má odpovědnost za řádné doručení písemnosti je právě správní orgán, který se této odpovědnosti nemůže zprostit. Pochybení v doručování je otázkou vypořádání mezi správním orgánem a doručující osobou, bylo tedy především na správním orgánu, aby tento po poštovním doručovateli vyžadoval řádné splnění sjednané služby (doručení poštovní zásilky způsobem, který je v souladu s požadavky správního řádu). Pokud při doručování nebylo postupováno řádně v souladu se zákonem, nemůže jít tato skutečnost v žádném případě k tíži žalobce jako účastníka řízení, a tato skutečnost nemůže být ani sama o sobě důvodem pro ustanovení opatrovníka.

Na základě uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že při doručování oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání nebylo postupováno v souladu se správním řádem, když správní orgán prvního stupně řádně nejprve nevyužil možnosti doručení této písemnosti podle ust. § 19-24 správního řádu, včetně možného doručení fikcí. Jak již bylo uvedeno výše, doručování fikcí podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu je nutné upřednostnit před ustanovením opatrovníka a doručování písemností jemu. Pokud tedy při doručování písemnosti správní orgán nepostupoval v souladu s ust. § 19-24 správního řádu, nebylo možné

dospět k závěru, že byly naplněny podmínky pro ustanovení opatrovníka podle ust. § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu.

Tato vada řízení spočívající v nezákonném doručování oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání a v následném ustanovení opatrovníka žalobci, ačkoliv pro tento postup nebyly splněny zákonné podmínky, mohla mít bezpochyby vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Žalobci totiž byla upřena možnost seznámit se s obsahem zásilky a následná možnost účinně bránit svá práva, ať už osobní účastí u ústního jednání, podáním řádného opravného prostředku či jinými procesními prostředky, které by měl jako účastník řízení ze zákona k dispozici.

S ohledem na vyslovený závěr soud již nepovažuje za relevantní se vyjadřovat k žalobním námitkám týkající se osoby opatrovníka, doručování usnesení o ustanovení opatrovníka a rovněž opožděnosti podaného odvolání.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soudu nezbývá než obě rozhodnutí žalovaného podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušit, a to z důvodu podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jelikož tyto vady řízení mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. S ohledem na důvod zrušení rozhodnutí přistoupil soud rovněž ke zrušení obou rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.) Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení bude především nezbytné, aby správní orgán prvního stupně žalobci opětovně doručil oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání, přičemž bude nutné, aby správní orgán při doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb řádně zkontroloval, zda tento postupoval při doručování v souladu s ust. § 23 správního řádu.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl úspěšný žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Jeho právní zástupkyně účtovala na nákladech řízení soudní poplatek ve výši 2 x 3.000,- Kč, 2 úkony právní služby po 2.100,- Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31.12.2012 (převzetí a příprava věci, žaloba), 2 úkony právní služby po 3.100,- Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění účinném od 1.1.2013 (replika, duplika), 4x režijní paušál po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), podle § 19a odst. 1, 2 vyhl. č. 110/2004 Sb. v platném znění byla zvýšena odměna o částku odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 % (fotokopie osvědčení o registraci plátce daně z přidané hodnoty ze dne 29.3.2006, vystavené Finančním úřadem v Olomouci byla připojena), tj. celkem 20.036,- Kč. V dané věci neúspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj

jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 2 října 2013

Za správnost vyhotovení:

Marie Šeregelyová

JUDr. Jana Kubenová, v. r.

samosoudkyně